

Het verlangen

J.C. Bloem

Het boek 'Het Verlangen' bestaat uit 58 losse gedichten. Ze zijn niet op een bepaalde manier of volgorde verdeeld. Wel wordt er door het hele boek een rode draad gevlochten.

*Nog zou het diepst verlangen niet verdwijnen
Om na dit derven en dit lange schijnen
Eindelijk te zijn.*

(Het baanwachtershuisje)

Deze zinnen zouden de dichtbundel perfect omschrijven omdat deze woorden de kern zijn. 'Het verlangen' is in het hele boek terug te vinden en hier weer. Dat is waarom ik uit het hele boek deze poëzie verder ga analyseren.

*Het kleine huis, dat aan de spoorbaan staat,
Waarlangs de koorts van 't reizen komt gevlogen,
-De bonte was hangt aan de lijn te drogen-
Wie weet, hoe zacht daarbinnen 't leven gaat?*

*En deze jonge moeder met het kind-
Haar dromen drijven op haar zuivre zinnen
Naar de verliefdheid van het eerst beminnen
Bij de oude omhelzing van de zomerwind.*

*Maar zelfs al was dit onuitzegbre mijn,
Nog zou het diepst verlangen niet verdwijnen
Om na dit derven en dit lange schijnen
Eindelijk te zijn.*

Het gedicht schetst een beeld van hoe het er in het baanwachtershuisje aan toe zou gaan. Het zicht van de moeder, het kind en het huis langs de drukke sporen, waar hij zelf haastig langs reed, waren voor Bloem genoeg om over weg te kunnen dromen.

Het leven van de bewoners van het huisje staat in groot contrast tegenover het leven van 'de vlugge reiziger' waar Bloem onder viel. Het klonk eerst alsof dit het leven was waar hij zelf naar snakte, hoe de rust werd geprezen.

Het was de klassieke vorm van geluk. Haar eerste omhelzing, haar eerste verliefdheid bezegeld door de zomerwind. Een kind en een liefelijk huis.

Ondanks het aangename karakter dat dit leven voor doet doen, stelt de dichter dat dit hem eigenlijk toch niet gelukkig zou kunnen maken. *'Maar zelfs al was dit onuitzegbre mijn, Nog zou het diepst verlangen niet verdwijnen'*. Het onderwerp van deze rijm is dus toch niet de droom van het typische 'huisje, boompje, beestje', maar het verlangen om eindelijk te zijn.

Er zijn net zoals in de rest van het boek meerdere soorten onrust in deze poëzie. Ten eerste de onrust van de reiziger die het rustige, huishoudelijke bestaan voorbijvliegt. Ten tweede een diepere soort onrust die ontstaat uit het diepste verlangen van echt kunnen zijn.

Bloem is niet uit op het verlangen van huiselijk geluk.

Het normale leven dat zo dichtbij is, zo tastbaar en concreet, wordt in deze poëzie gezien als schijn. Iets om snel aan voorbij te vliegen in de zoektocht naar de werkelijke droom van werkelijk
zijn.